

DE ARTIESTENREGELING VROEGER EN NU

De artiestenregeling is een ‘voorheffingsregeling’ in 1941 door de Duitsers ingesteld voor ‘beroepsboksers, goochelaars en andere musici’. De bezetters wilden graag belasting innen voordat deze ‘losbollen’ het konden opmaken aan drank en wat dies meer zij.

Na de oorlog werd de artiestenregeling vrolijk voortgezet en toegepast op kermis- en variété artiesten zonder vast woon- of verblijfadres. Ook bij deze ‘vagebonden’ wilde de fiscus niet wachten tot de aangifte inkomstenbelasting was ingediend maar gelijk incasseren.

In 1964 werden onder invloed van de vakbonden de sociale verzekeringen (ww, zw, wao etc.) aan de regeling toegevoegd waardoor het onzekere artiestenbestaan aanzienlijk meer zekerheid kreeg. Helaas is de regeling de afgelopen jaren echter weer behoorlijk uitgekleeft door de overheid. Dit met name door de afschaffing van de ‘dubbele dagloonregeling’ en de lagere referte-eisen die voor musici en artiesten golden.

Tegenwoordig is de Artiestenregeling van toepassing op optredens van musici, artiesten, Dj’s, rappers en acteurs die niet in vaste dienstbetrekking zijn. Het betreft de loonbelasting en werknemersverzekeringen en is alleen van belang voor musici en artiesten die per optreden verloond (moeten) worden en waarbij geen sprake is van een gezagsverhouding.

Loonbelasting

Op een aantal uitzonderingen na dienen vergoedingen die een artiest voor een optreden ontvangt altijd verloond te worden. Dit is de hoofdregel. Onder ‘verlonen’ verstaan we dat er loonbelasting en premies werknemersverzekeringen op de vergoeding ingehouden en afgedragen moeten worden. Het maakt daarbij niet uit wat voor soort opdrachtgever de vergoedingen uitbetaalt: een café, een theater, een buurthuis, een instelling, een bedrijf, enz. Het maakt ook niet uit hoe hoog de vergoeding is.

Uitzonderingen

Er zijn een aantal uitzonderingen op de hoofdregel. Optredens in de privésfeer blijven volledig buiten de inhoudingen. Artiesten met een Verklaring Arbeidsrelatie-winst-uitonderneming (VAR-wuo) hoefden tot 1 mei 2016 ook niet verloond te worden via de Artiestenregeling. Vanaf 1 mei 2016 gelden er echter geheel andere regels. De VAR is afgeschaft en daarvoor in de plaats zijn de zogenaamde modelovereenkomsten gekomen.

Voor artiesten (ook voor Dj’s) gelden echter afwijkende regels!

Artiesten hebben geen modelovereenkomst nodig om uit de artiestenregeling te stappen (‘opting-out’). De artiest hoeft dat alleen maar schriftelijk kenbaar te maken aan de opdrachtgever (een email is ook schriftelijk). Dat kenbaar maken mag ook n   het optreden, bijvoorbeeld bij het versturen van de factuur, zolang het maar gebeurt v  r het betalen van de gage door de opdrachtgever. Als de artiest dit aan de opdrachtgever kenbaar heeft gemaakt, mag de opdrachtgever de gage bruto (dus zonder inhoudingen) aan de artiest uitbetalen. Voor meer info hierover zie het artikel over belangrijke ontwikkelingen voor ZZP’ers en De VAR is dood. Leve de modelovereenkomst door Eloy Veldhuijzen.

De inhoudingsplichtigenverklaring (IPV)

Worden de artiesten ingehuurd via een tussenpersoon die in het bezit is van een inhoudingsplichtigenverklaring, dan wordt de inhoudingsplicht verschoven van de opdrachtgever naar deze tussenpersoon. De hoofdregel wordt ook aangetast als de artiest een kostenvergoedingsbeschikking heeft of gebruik wordt gemaakt van één van de volgende regelingen: de kleinevergoedingsregeling, de artiestenvrijwilligersregeling of de reis- en verblijfkostenregeling

De kleinevergoedingsregeling (KVR)

Iedere artiest mag per optreden een bedrag van maximaal € 163 laten uitbetalen zonder dat hier premies of loonbelasting op ingehouden worden. Dit geldt ongeacht de hoogte van de werkelijke kosten. De artiest moet op een zogenaamde gageverklaring aangeven dat hij hiervan gebruik wil maken. Als de totale afgesproken gage meer is dan deze € 163 moet de rest verloond worden.

Dit wil overigens niet zeggen dat de artiest in zijn aangifte inkomstenbelasting per optreden een vast bedrag van 163 als kosten mag aftrekken. De ontvangen kostenvergoedingen moeten als inkomsten worden opgegeven, waarna de werkelijk gemaakte kosten mogen worden afgetrokken. Als de werkelijke kosten lager zijn dan de onbelast ontvangen vergoedingen op grond van de kleinevergoedingsregeling, betaalt de artiest alsnog belasting over het verschil. Het is dus geen wondermiddel om een zo groot mogelijk deel van de gages buiten de belasting te houden!

NB: De opdrachtgever/inhoudingsplichtige mag de kleinevergoedingsregeling niet op eigen initiatief toepassen. (Met dank aan Eloy Veldhuijzen)